

Studiul 8: Puterea învierii lui Hristos

Sabat după-amiază, 15 august

De memorat:

„Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre”

1 Corinteni 15:14,17.

Chiar și pe vremea lui Pavel erau oameni care negau învierea. Vedeau și ei acțiunea morții asupra corpului omenesc. Știau cum se descompune cadavrul, apoi devine țărână și în final aproape că nu mai rămâne nimic. Și știau că unii erau morți de mult timp. De fapt, majoritatea oamenilor vor fi mai mult timp morți decât vii.

Învierea nu li se părea mai plauzibilă lor atunci decât ne pare nouă acum, cel puțin din perspectivă umană. Iar aceasta trebuie să fi fost o problemă de abordat pentru Pavel. Și era și una esențială. Dacă nu ar fi înviat, Isus nu ar fi cine a spus că este, jertfa de la cruce nu ar avea niciun efect, iar păcatele noastre nu ar fi fost plătite. Disperarea ar fi tot ce ne-ar mai rămâne. Dar Domnul nostru a înviat, S-a înălțat la cer și Se va întoarce ca să ne ducă acasă.

Săptămâna aceasta ne vom concentra asupra capitolului 15 din 1 Corinteni și asupra subiectului lui: învierea lui Hristos. Influențați de perspectiva păgână, unii corinteni afirmău că nu există înviere. Ca răspuns, Pavel promovează învierea lui Hristos ca singura noastră speranță la mântuire.

Proclamarea învierii lui Hristos

Pavel începe 1 Corinteni 15 concentrându-se asupra Evangheliei. El vorbește despre Evanghelia: (1) pe care le-a predicat-o corintenilor; (2) pe care au primit-o; (3) în care au rămas și (4) prin care au fost mântuiți (1 Corinteni 15:1,2). Această introducere îl pregătește pe cititor pentru ceea ce urmează în capitol și arată că învierea lui Hristos este esențială pentru mântuirea noastră (vezi și Romani 10:9,10). Învierea este o parte vitală a mesajului Evangheliei, iar a o nega înseamnă a contrazice credința în Hristos.

1. Ce au în comun pasajele din 1 Corinteni 15:1-4; Luca 24:44-47 și Romani 1:1-4?

1 Corinteni 15:1-4

- ¹ Vă fac cunoscută, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas
- ² și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut.
- ³ V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi,
- ⁴ că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi,

Luca 24:44-47

- ⁴⁴ Apoi, le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.”
- ⁴⁵ Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile.
- ⁴⁶ Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți.
- ⁴⁷ Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.

Romani 1:1-4

- ¹ Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu,
- ² pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi.

³ Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul,
⁴ iar în ce privește duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților, adică pe Isus Hristos, Domnul nostru,

În 1 Corinteni 15:1-4 găsim un rezumat al mesajului lui Pavel. Indiferent dacă expresia „după Scripturi” se referă la anumite pasaje din Vechiul Testament sau la întreg Vechiul Testament, esența nu se schimbă: moartea și învierea Domnului Isus împlinesc promisiunile lui Dumnezeu din Vechiul Testament.

2. De ce conceptele de credință și de predicare sunt cuplate în 1 Corinteni 15:2,11? Care este relația dintre ele?

1 Corinteni 15:2,11

² și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut.

¹¹ Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim și voi așa ați crezut.

Toți cei care proclamă că Hristos a înviat trebuie mai întâi să creadă că învierea Sa este un eveniment istoric real. În această privință 1 Corinteni 15:5-8 joacă un rol esențial în Noul Testament. Acest pasaj oferă dovezi solide din Scriptură că Hristos a fost văzut de numeroase persoane după învierea Sa, multe dintre ele fiind încă în viață la momentul când Pavel a scris epistola (1 Corinteni 15:6).

Practic, Pavel spune: „Mergeți și întrebați-i voi înșivă ce au văzut!” Atât de încrezător era Pavel în realitatea învierii lui Hristos.

Acești oameni au fost martori oculari. Ei au fost ceea ce Domnul Isus spusese că vor fi, adică „martori ai acestor lucruri” (Luca 24:48).

Ce motive avem pentru a crede în învierea lui Hristos? De asemenea, ce alte lucruri, seculare sau sacre, credem, chiar dacă nu le-am văzut cu ochii noștri?

Hristos cel înviat, singura speranță

În 1 Corinteni 15:9-19 Pavel explică cât de grave și de înspăimântătoare sunt consecințele negării învierii. Fără înviere, credincioșii nu ar avea nicio speranță în prezent, cu atât mai puțin în viitor.

3. Studiază 1 Corinteni 15:9-19! Ce am pierde dacă Domnul Hristos nu ar fi înviat?

1 Corinteni 15:9-19

- ⁹ Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.
- ¹⁰ Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic, ba încă am lucrat mai mult decât toți, totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine.
- ¹¹ Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim și voi așa ați crezut.
- ¹² Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților?
- ¹³ Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat.
- ¹⁴ Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră.
- ¹⁵ Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază.
- ¹⁶ Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat.
- ¹⁷ Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre
- ¹⁸ și, prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți.
- ¹⁹ Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!

În general, păgânii din vechime nu credeau în înviere, mai ales în lumea greacă, marcată de credința în dualismul trup-suflet (la moarte, sufletul se ridică și pleacă în locul unde se presupune că merge sufletul celor morți). Pavel începe paragraful din 1 Corinteni 15:12-19 cu o întrebare retorică ce arată profunda lui nedumerire: „Poftim? Cum pot unii dintre voi să spună că nu există o înviere?” (1 Corinteni 15:12, traducerea autorului). Pentru Pavel este de neconceput lipsa credinței în

înviere, mai ales pentru că au existat atât de mulți martori oculari (1 Corinteni 15:5-8). Dar, și mai rău, fără înviere, speranța lor s-ar baza pe o minciună, iar ei ar fi încă în păcatele lor.

El spune de fapt că, dacă nu ar exista înviere, atunci: **(1)** Hristos nu ar fi înviat (1 Corinteni 15:13,16); **(2)** predicarea noastră ar fi zadarnică (1 Corinteni 15:14); **(3)** credința noastră ar fi și ea zadarnică (1 Corinteni 15:14); **(4)** am fi martori mincinoși (1 Corinteni 15:15); **(5)** credința noastră nu și-ar avea rostul (1 Corinteni 15:17); **(6)** am fi încă în păcatele noastre (1 Corinteni 15:17) și, evident, **(7)** cei care au murit nu ar mai exista (1 Corinteni 15:18).

Fără înviere, atât predicarea, cât și credința sunt zadarnice (1 Corinteni 15:14). Termenul grecesc tradus prin „zadarnic” este kenos. Este o traducere bună, dar prea generală. Interpretările diferă în privința sensului exact al lui kenos: dacă înseamnă „zadarnic” în sensul lipsei de adevăr (adică „neadevărate”) sau al lipsei de rezultat (adică „ineficiente”) sau al lipsei de scop (adică „fără rost”, „degeaba”). Indiferent de nuanță, într-un scenariu în care învierea nu ar exista, credința este prezentată ca zadarnică, redată aici prin termenul grecesc mataios (1 Corinteni 15:17). Deși mataios nu este foarte diferit de kenos, ideea este că, dacă Domnul Isus nu ar fi viu, credința ar fi fără rod, o amăgire, pentru că păcatele noastre nu ar fi iertate (1 Corinteni 15:17). Am fi martori mincinoși, înșelându-i pe alții și fiind noi înșine înșelați (1 Corinteni 15:15).

Ce s-ar înțelege din 1 Corinteni 15 dacă cei morți ar merge imediat în cer (sau în iad)? Atunci de ce este atât de importantă învățătura că morții dorm?

Hristos, primul rod

Dacă Domnul Isus nu ar fi în viață, orice așteptare privind viitorul ar fi doar o iluzie (1 Corinteni 15:12-19). „Dar acum, Hristos a înviat din morți” (1 Corinteni 15:20). Învierea Sa este un eveniment istoric. În consecință, putem fi siguri că toți cei care au murit în Hristos vor fi înviați la venirea Sa (1 Corinteni 15:20-23).

4. Ce înseamnă afirmația că Domnul Isus este „pârğa celor adormiți”, din 1 Corinteni 15:20-23?

1 Corinteni 15:20-23

²⁰ Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârğa celor adormiți.

²¹ Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.

²² Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos,

²³ dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod, apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos.

Sfârșitul acestui veac rău va fi marcat de învierea trupească a celor care au murit în Hristos (1 Corinteni 15:24; Apocalipsa 20:5,6). Ca al doilea Adam, Hristos va încredința din nou Tatălui împărăția, aducând iarăși această lume sub stăpânirea Lui (1 Corinteni 15:25-28). Supunerea lui Hristos față de Dumnezeu (1 Corinteni 15:28) trebuie înțeleasă în termenii în care Adam și Hristos sunt prezentați în relație unul cu altul. În calitate de Adam suprem în planul de răscumpărare (1 Corinteni 15:45), Domnul Isus Se supune în întregime voii Tatălui, lucru pe care primul Adam nu a reușit să îl facă.

În 1 Corinteni 15:29-34 Pavel își reia ideea despre absurditatea negării învierii lui Hristos. El folosește ilustrația botezului, deoarece acesta este un simbol al unirii credinciosului cu Hristos în moartea și învierea Sa (Romani 6:3,4; Coloseni 2:12); negarea realității învierii nu are logică. Dificil de înțeles este însă ce a vrut Pavel să spună prin expresia „se botează pentru cei morți” (1 Corinteni 15:29).

„S-au formulat diferite interpretări, dar este mai bine să înțelegem expresia ca o referire la decizia unor persoane de a fi botezate pentru ca astfel să se poată reîntâlni cu cei dragi la înviere. Este posibil să fie vorba și despre decizia de a fi botezate ca răspuns la viața exemplară a celor care muriseră în Hristos. În acest caz, expresia nu s-ar referi la oameni botezați în locul celor morți, ci datorită celor

morți” (Carl P. Cosaert, „1 Corinthians”, în Andrews Bible Commentary: New Testament, 2022, p. 1652).

În al doilea rând, ar fi lipsit de sens să-ți riști viața dacă nu ar exista înviere (1 Corinteni 15:30-32). Ar fi mai bine, în acest caz, să ne bucurăm de plăcerile acestei lumi (1 Corinteni 15:32).

Meditează asupra cuvintelor lui Pavel din 2 Timotei 1:12! Cum putea el să fie atât de sigur de viitor? Cum putem să fim și noi?

2 Timotei 1:12

¹² Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri, dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.

Trupul înviat

În 1 Corinteni 15:35-39 Pavel trece la o scurtă discuție despre trupul înviat. El începe această secțiune cu două întrebări: „Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?” (1 Corinteni 15:35). Aceste întrebări primesc răspuns în 1 Corinteni 15:36-49.

5. Cum răspunde pasajul din 1 Corinteni 15:36-41 întrebărilor din 1 Corinteni 15:35?

1 Corinteni 15:36-41

³⁶ Nebun ce ești! Ce semeni tu nu înviază dacă nu moare mai întâi.

³⁷ Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță.

³⁸ Apoi, Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei.

³⁹ Nu orice trup este la fel, ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor.

⁴⁰ Tot așa sunt trupuri cerești și trupuri pământești, dar alta este strălucirea trupurilor cerești și alta a trupurilor pământești.

⁴¹ Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea.

1 Corinteni 15:35

³⁵ Dar va zice cineva: „Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?”

Pavel folosește **3 analogii** pentru a-i ajuta pe cititorii săi să înțeleagă ce se întâmplă la înviere. Prima analogie (1 Corinteni 15:36-38) spune că **trupul este asemenea unei semințe**, care trebuie mai întâi să moară (sau să înceteze să mai fie o sămânță) pentru a deveni, ca printr-o minune, o plantă. Învățătura este clară: învierea este un miracol al lui Dumnezeu. A doua **analogie** este cea a **corpurilor diferite** (1 Corinteni 15:39,40), evidențiind că în lumea aceasta Dumnezeu le-a dat oamenilor și animalelor corpuri diferite, potrivite mediului actual. Prin urmare trupurile noastre vor fi adecvate noilor condiții din lumea cerească. Această idee este dezvoltată în continuare prin **analogia trupului slăvit** (1 Corinteni 15:40,41), care transmite că slava trupului înviat depășește cu mult slava trupului care l-a precedat, adică trupul nostru pământesc, afectat de cădere.

Această idee poate fi observată și în cele **4 contraste** dintre trupul nostru pământesc, de acum, și trupul înviat. Primul este terestru, trecător, slab și natural. În schimb, celălalt este ceresc, netrecător, puternic și spiritual (1 Corinteni 15:40-44). Aceasta nu înseamnă că nu există continuitate între cele două. Faptul că Pavel folosește termenul grecesc *sōma* („trup”) atât pentru trupul îngropat, cât și pentru trupul înviat arată **continuitate**. Pe de altă parte, cele patru contraste arată și **discontinuitate**. Trupurile noastre noi (Slavă Domnului!) nu vor mai fi la fel ca cele care se degradează acum.

Pavel nu asociază termenul „duhovnicesc” cu o existență imaterială. În Filipeni 3:21 el spune că Domnul Isus „va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale”. Vom avea corp real, dar acesta nu se va uza sau degrada. Pentru că nu cunoaștem decât degradarea, boala și moartea, ne este greu să ne imaginăm o viață fără aceste lucruri, dar aceasta este promisiunea pe care o avem în Domnul Isus.

Cum ne ajută asigurarea că trupul nostru va fi transformat în stare perfectă să facem față limitărilor noastre fizice de astăzi?

Victoria finală asupra morții

6. Ce ne spune 1 Corinteni 15:54-57 despre victoria noastră finală asupra morții?

1 Corinteni 15:54-57

⁵⁴ Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință.

⁵⁵ Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

⁵⁶ Boldul morții este păcatul și puterea păcatului este Legea.

⁵⁷ Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!

Pavel începe ultimul paragraf din 1 Corinteni 15 cu o afirmație contrariantă: „Nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 15:50). Mulți cititori ai Bibliei folosesc această declarație pentru a susține că Pavel apără o existență imaterială în cer. Dar contextul arată altceva. Paralelismul din 1 Corinteni 15:50 sugerează că expresia „carnea și sângele” este paralelă cu termenul „putrezirea”, așa cum formularea „Împărăția lui Dumnezeu” este paralelă cu „neputrezirea”. Ca și în 1 Corinteni 15:42-49, și aici Pavel compară trupul de acum (sau chiar trupul mort) cu trupul înviat. Trupul îngropat este marcat de degradare și de caracterul muritor, în timp ce trupul înviat este caracterizat de nedegradare și nemurire (1 Corinteni 15:50,53,54). În cuvinte simple, Pavel afirmă că trupul nostru trebuie să treacă printr-o transformare radicală pentru a moșteni cerul.

Pe scurt, Pavel folosește ideea de degradare și de caracter muritor pentru a se referi la natura noastră păcătoasă. În scrierile iudaice, „carnea și sângele” este o expresie cu referire la omenirea căzută, motiv pentru care trupul nostru trebuie transformat și curățat de orice imperfecțiune la revenirea Domnului.

Numai când natura noastră păcătoasă va fi îndepărtată (1 Corinteni 15:54) și vom trece prin experiența înnobilării (1 Corinteni 15:51-53; 1 Tesaloniceni 4:13-17) se va împlini proclamația: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:54). Atunci va fi cântat acest imn îndrăzneț și sfidător: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (15:55). Toate acestea vor avea loc la a doua venire a lui Hristos (15:51,52). Gândește-te: închidem ochii în moarte, iar

următorul lucru pe care îl vom experimenta va fi a doua venire a Domnului Isus, când El ne va învia! Indiferent când a murit un credincios, chiar și acum mii de ani, „într-o clipă, într-o clipeală din ochi”, el va fi înviat „la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (15:52).

Cine nu s-a plâns de cât de repede trece viața? Dar tot atât de repede va părea și a doua venire a Domnului Isus. Poate primul nostru gând la revenirea Sa va fi: „Doamne, într-adevăr ai revenit curând!” Cum ne ajută această idee să înțelegem mai bine ceea ce percepem drept „întârzierea” revenirii Sale?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 40, „Poporul lui Dumnezeu salvat”

„Divinitatea lui Hristos este asigurarea pentru cel credincios că va avea viața veșnică. «Cine crede în Mine», a zis Iisus, «chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?» Hristos privea acum la a doua Sa venire. Atunci, dreptii morți vor învia în corp nesupus putrezirii, iar dreptii vii vor fi duși în cer fără să vadă moartea. Minunea pe care Hristos era gata să o realizeze prin învierea lui Lazăr urma să reprezinte învierea tuturor celor neprihăniți” (Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, p. 530).

„Pământul s-a cutremurat cu putere când vocea Fiului lui Dumnezeu i-a chemat afară pe sfinții adormiți. Ei au răspuns la chemare și au ieșit înveșmântați în nemurirea plină de slavă [...]. Apoi sfinții în viață și sfinții înviați și-au înălțat vocile într-un strigăt prelung de biruință. Trupurile acelea care coborâseră în mormânt purtând semnele bolii și ale morții au ieșit cu o sănătate și o vigoare nemuritoare. Sfinții aflați în viață sunt schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, și sunt ridicați împreună cu cei înviați, întâmpinându-L împreună pe Domnul. Oh, ce glorioasă întâlnire! Prietenii pe care moartea îi despărțise s-au reîntâlnit, pentru a nu mai fi despărțiți niciodată” (Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 411, 412).

Zilnic: Psalmii 2 – 8; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 25, „Nevoia unei educații despre sănătate”– „Pastorii să predea principiile reformei”

1. Cine zice că va vesti „hotărârea Lui”?
2. Cine nu poate locui lângă Dumnezeu și să stea în preajma ochilor Lui?
3. Din pricina cui a îmbătrânit fața psalmistului?
4. Cu ce l-a încununat Dumnezeu pe om când l-a făcut?
5. **Ce trebuie să facă cel care vrea să primească binecuvântarea lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciune?**